

İNSANCIKLAR

Gelmeyin üzerime!
Beton yığını binalar
Caddelerde, sokaklarda, giden arabalar.
Yağmayın üzerime! gökyüzünde ki bulutlar
Korkmuyorum beni ıslatmanızdan
İslanmışım ıslanacağım kadar
İçime yağın sağanaktan.
Sokaklarda oynayan çocukları düşünüyorum
Onların ıslanmasındandır korkum.
Onlar çocuk daha

Yürekler pırpır eden kuş gibi

İslanırlarsa hasta olurlar.
Kanatlarını kaldıramazlar
Pırpır eden yürekleri ile
Uçamazlar bir daha.

Gelmeyin üzerime!
Ey! İnsan müsvetteleri
Gözyaşımı sağanak edip içime dökerken
Kızdırmayın bulutları
İnmesinler aşağı
Ne bu hırçınlık insancıklar
İnsanlaşmayanlar
Ne bu yağmur?
Bu ne biçim sağanak
Ey vicdansız bulutlar
Dökülüyorsunuz içime içime
Ne bu kara günler

Bir bir tüketiyorken umutlar,
Aydınlığı yok eden
Yükreleri kapkara insanlar
İnsancıklar
İnsanlaşamayan, insan müsveteleri.

Gelmeyin üzerime!
Yüreğim paramparça olmuş iken
Gülmeyin karşıma geçip

Unutmuş iken, gülmeyi.
Siz hiçmi bilmezsiniz
İnsanları sevmeyi
Karanlık ve siz
Ne kadar yaklaşıyorsunuz birbirinize.
Aydınlardan, aydınlıktan uzak
Anladınız mı birgün?
Rahmi Bilici öğretmeni
Aldınız mı? Onun ışığından
Karanlığınızı aydınlatmaya.
Almadınız, biliyorum
Siz o karanlık içinde hergün öleceksiniz
Rahmi Bilici gibi öğretmenler
Yarattıkları binlerce ışık içinde yaşayacaklar.

14.12.2015
Dursunoğlu Ali